

יאר אנקורי פרש מנהלת דן ל- ארקיע. הוא היה מנהל השיווק בחברת התעופה, אך לא נקלט יפה, ואחרי כמה חודשים התחיל לעבוד אצל אישיהעסקים והיבואן רמי אונגר. כאיש-כספים לא עלתה יפה עבודתו בארקיע בענף השיווק. הוא בא לחברת התעופה דרך עורדיהרין רם כספי, פרקליט דן. אחרי התפטרותו פירסמה סיעת האופוזיציה "דור ההם" שך לשינוי ויוזמה" כרו. נאמר בו: "מסתבר, כנראה, שאנקורי התפטר מארקיע, ובמקום זאת נכנס כשותף לחברה המייבאת חלפים לליילנד (בבעלות רמי אונגר), וזאת ביריעתו ובכספתו של יוסי הורביץ. חברים! זאת שעוריה ציבורית ממדרגה רא' שונה. בדרך יותר מ-50% מצי הרכב הוא מסוג לילנד. שכולו מיושן וזקוק לחלקי-חילוף בלי סוף. לא יתכן שחבר דן יהיה יבואן החלפים הבלעדי שלה! היכן ההגינות הציבורית? היכן התקנון האוסר מיקרים כגון אלה?"

"לא שמעתי! לא ראיתי!"
ל"א רוצה להגיב" השיב כי שבת אנקורי על שאלותיו. כך

אחד המאנים
לגרמנים. תשלומים מראש

ענה גם בפגישתי איתו פניס-אליפניס במשרדו, שבמיצור רמי אונגר ברחוב המסגר 38 בתל-אביב. כ-14 באוגוסט הוא גם הדיגש: "לא יודע. לא שמעתי. לא ראיתי. לא הייתי מעורב".

אלה היו תשובותיו של אישיהכס פים החוק של דן בשנים הראשונות לעיסקת המאנים בעניין המארקים "השחורים".

משה ספקטור, שהחזיר כספים מ-גרמניה לקופת דן, פסול לירושה. היו"ר הורביץ, המכהן בתפקידו מאז 1969 (כמעט כמו טיטו ביוגוסלוויה, מתלוצצים בדרך), רואה באלכס אבי רמוביץ את יורשו, אך גם משה גל חותר לבכורה.

לא רק הורביץ וספקטור טטים ביניהם במזכירות. כך המצב גם בצמדים אחרים: דרורי מתנגד עם בני צור, ובניצור מתקוטט עם היימן. המצב הידרדר לקרע במערכת-היחסים בין ראשי אגפי התנועה והתיריות לבין ראשי אגפי המשק והפנים. יש הסתות בכל יום, איומים, החלפת השמצות באיגרות פנימיות. כל אחד שמח לאירו של "חברו", לכישלונות, לא מפרגנים להצלחות.

הליכוד במועצת עיריית רמת-גן, קיימו ראשיה מסיבת עיתונאים ביום החמישי האחרון. הם "נחרדו" מהגילוי בדבר מתן "תרומה" לקרן רמת-גן, שלא קיימת, בסך 5000 דולר, שאסף אותה בעצמו במישרי דן עוזרו של ראש העיריה, אבי אכנית, כדי להפקיד את הכספים בידי חברת פורז (לדבריו), בתמורה על מאמרים המשכחים את ראש העיריה, אורי עמית, שמפרסמת פורז לרבות במקומן רמת-גן שלנו. שבבעלותה.

יוסף לרמן, ראש סיעת הליכוד במועצת העיריה, ומנחם גלעד, ראש ועדת-הביקורת בעיריה מטעם הליכוד, פנו למישרה ולמבקר-המדינה לברוק את הפרשה כפי שפורסמה בהעולם הזה. מראשי-העיריה עמית תבעו להשעות את עצמו עד לסיום הבירור. הם דורשים לזמן ישיבה רחופה של המועצה, כדי לרונ גילויי השבועון. בקשתם נענתה והישיבה נקבעה ליום השלישי, השבוע.

שעיר לעזאזל בקריית-שאל

גילויי העולם הזה גרמו לעצבנות רבה בצמרת דן. הורביץ מיהר להפעיל את ה"דוברנים" שלו — כך מכנים בדרך את אנשי שלומם, המתפרסים בקואופרטיב ויוצרים שיחות כדי להביא את גירסת היו"ר ליריעת הציבור — מלכחי-פינתו משכבר הימים.

ביום השישי, אחרי הצהריים, נועדו במוסך דן ברמת-גן 200 או 250 חברים (לדברי חברי-המזכירות) כדי לשמוע הסברים (מבולבלים) מפי הורביץ על מה שהתפרסם בהעולם הזה. הוא האשים בעיקר את האופוזיציה בהפצת "דיברי בלע", אך באותה העת ממש הוא חותר לצרף את נציגיה אל המדירות, ולהפקיד בידיהם תיקים כדי להשתתף. הוא מצא כי האופוזיציה "מדיפה" ולכן "פועלת להרס הקואר פרטיב". הוא שכה כי בהיותו באופור יוציה נהג בדיוק כמותה הדרך, וגם נסתיע בל, בהיותו אז בהארץ. כדי להפיל את היו"ר דאן, אריה מזור, שבתקופתו שילם דן 100 אלף לירות "תרומה" לראשי אחדות העבודה של אותם ימים: שרית-החברה ישראל בר-יהודה, מנכ"ל משרדו, פינחס גינדי בורג, ויגאל אלון, שהיה חבר-כנסת. מקבלי "התרומה" הלכו כבר לעולמם.

הסבריו של הורביץ לקריית-שאל, "השחורים" לא הובנו על-ידי רוב הנוכחים, המתוארים כ"בונקר-שליטות". הוא מצא שעיר לעזאזל: סימה ברלינר. היא היתה מנהלת-חשבונות יעילה, שפרשה ב-1978 ומתה ב-1980. מי ממאזניו זוכר כי עיסקת-המאנים נחתמה ממש באותה השנה (1978/77) שבה סימה ברלינר פרשה? איך אפשר להאשים את העובדת המסורה, שמצאה את מנחתה בקריית-שאל, ב-"א-סדרים", או ב-"איתחאמות" — לשון הסתרים של הורביץ ושות' למח? למה הוא מאשימה ב-"בלגאן", כאשר חברי המזכירות, ספקטור, חולק עליו באותה פרשה?

אלכס אברמוביץ, נושא כליו של היו"ר הורביץ במזכירות, מגיב בלעג על גילויי ספקטור להעולם הזה בפרשת המארקים, בהדיגשו: "תן לו צל"ש" ואילו חברים באופוזיציה מצאו כי יש בדיבר-ספקטור "נימת ת" נצלות" באותה פרשה מסעירה (347 אלף מארקים, ולא 300 אלף). הם רואים כ-"שעוריה" את "השיטה" של עידן הורביץ-אנקורי-אשכול על תשלומים עורפים מראש לגרמנים, כניכול בעד שניונים אפשריים שיתבקשו, אם בכ"ל.

האופוזיציה חוזרת ומדיגשה כי עוד לפני שלוש שנים, כאשר נחשפה פרשת המארקים בסדר כתוביך דן, היא דרשה בהנהלה להקים ועדת-חקירה, אך לא ענתה עד היום. גם דרישת ועדת-החקירה ב-1982 הושבה ריקם. הם יעשו הכל כדי למנוע חקירה. כי בחקירה הם יפלו כמיגדלקלפים. חייבת להיות בדיקה מישטרית, מדיגשים חברים.

המשלה החליטה למכור את "כ"ז" בזול — למרות שהיא ריווחית

הממונה על מכירת החברה הוא חבר אישי של אישי-עסקים המעוניין לקנות

קבלן חיפאי שפרקליטו היה שחל ביקש מפרס להגדיל את חלקו בשלל

למכור את "כ"ז" במלתנה (ולמקורבים בלבד)

לאוניות, ששמו אי-אס-בי, מרכון של שתי החברות נמצא ב"נווה", על שפת-האגם. רפפורט יצא מהארץ כשהוא מאוכזב, אבל בגיחותיו לכאן הוא מתגלה כתורם גדול. הוא תרם מיליון דולר לאוניברסיטת חיפה, סכום גדול לבית-החולים רוטשילד, הנבנה בעיר הצפונית, ומיליון דולר לאוניברסיטת בריאלי. הוא הקים מעון של ויצו על-שם אשתו בשכונת רמות בירושלם.

"הרבה ידידים"

לא מכבר יצר רפפורט תקדים, כאשר תבע את ממשלת אינרד נסיה לדין בבית-הדין הבינלאומי בהאג, אחרי שזאת הפרה חוזה איתו בעניין עיסקת מיכלית-נפט. הוא זכה בתביעה.

יש לו, אגב, ידידות מיקצועית עם אישי-עסקים יהודי אחר בשווייץ, ניסים גאון.

רפפורט בן ה-62, שעבר ניתוח-לב פתוח בארצות-הברית, הוא מישפטן בהשכלתו, אוהב את החיים הפנים וחבר טוב של אישי-הפיננסים הישראלי דור שוהם.

בעבר הוא החזיק כספים בחשבונות הפרטי ובחשבון בנותיו, שעדיין מתגוררות בישראל, בבנק הכלכלי, הבנק אותו ניהל בזמנו שוהם.

לפני שלוש שנים, כששוהם השיא את בתו ורורית, בחווילה המפוארת שלו בהרצליה-פיתוח, בא רפפורט במיוחד לאירוע משווייץ.

שוהם ורפפורט הם חברים מילדות. אין זה סוד וגם אין בכך שום פסול. אך הארץ גילה, באותה ידיעה של כתבו הכלכלי שימשון ארליך, שני פרטים תמוהים לגבי שוהם.

יענין זימר
לא לחיפאי

מזה זמן רב עושה ממשלת ישראל מאמצים נואשים למכור את חברת-הדלק הממשלתית, הריווחית, פ.ז. לידים פרטיות — אפילו זרות. הטענה שהשמיעו דוברים ממשל-תיים, התומכים במכירה: המכירה תשתלם למדינה יותר מאשר לקונה. אילו רצה מישהו הוכחה לכך שאלה דיבריהבל ורעות-זרות, הוא יכול היה ללמוד על כך השבוע. בדיעה קצרה בהארץ, מיום השלישי האחרון, סופר על מועמד חדש לרכישת פ.ז. והו יורד ישראלי בשם ברוך (ג'רוס) רפפורט, אישי-עסקים עתיר-כספים, היושב ב"ז'נווה".

מאז עזב רפפורט את הארץ בחמת-זעם. בשנת 1956, הוא הדיגש בכל פעם: "לעולם לא אעשה עסקים עם יהודים ועם ישראלים".

אם רפפורט שינה את טעמו, כנראה שהעסק מאוד משתלם — לקונה. מסתבר שלא רק הוא מעוניין בחברה. עוד כמה בעלי-הון מגלים עניין בחברה.

מיהו רפפורט? אישי-עסקים הוריו הוא סיפור הצלחה חובק-עולם. בתחילת שנות ה-50 הוא נסע במכונית פולקסוואגן קטנה והתגורר בבית צנוע ברמת-חן. בארץ הוא היה אישי-עסקים קטן וממורמר, אחרי שסבל מאכזבות עיס-קיות קשות.

לשווייץ הוא בא עם המישפחה — אשה, ריטה הקנאית, וארבע בנות, שתיים תאומות — ועם רעיון מכריק. רפפורט גילה כי אוניות העוגנות בנמלים שונים בעולם קונות את הציוד הדרוש להפלגה, מדלקים ועד לשירות-נעל, אצל ספקים שונים. הרעיון המכריק שלו היה הקמת חברה בינלאומית, מין סופרמרקט לספינות, שתספק בחבילה אחת את כל צרכי האוניה והצוות.

הוא מכר את הרעיון לחברה שווייצית ונכנס בה כשותף. החברה, אי-אס-אס, חברה בינל-אומית להספקה לספינות — נחלה הצלחה כבירה. היא הקימה סניפים בכל העולם, גם בנמלים ערביים, שאליהם יכול היה רפפורט להיכנס — כי ברשותו כמה דרכונים, בעיקר דרום-אמריקאים, לצד הדרכון הישראלי. דרכון שווייצי עדיין אין לו. השלב השני בהתפתחות העיסקת שלו היתה בנק בינלאומי להספקה